

трибуна

АРСЕНАЛ

Приемник на в. "Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

на стр. 2

Памет:
80 години

паметник на Шипка

29 август 2014 г. • година IV • брой 87

Акценти

НОВИ 3 МЛН. ЛЕВА ЗА СОЦИАЛНА ПОЛИТИКА В „АРСЕНАЛ“

Близко 3 милиона лева годишно ще отделя „Арсенал“ АД за изплащане на работнически ваучери за храна. Придобивката е част от социалната програма на дружеството и е заложена в Колективния трудов договор, подписан между работодателя и синдикатите. Първите ваучери за тази година ще се изплащат за месец август и ще бъдат получени от работниците около средата на септември, съобщи за „Трибуна Арсенал“ Янко Костадинов, директор „Финанси и икономика“ на „Арсенал“.

Заповедта за това вече е подписана от ръководството на фирмата. Ваучерите за храна, които ще получават арсеналци, са резултат от създаването на финансови предпоставки за тяхното

изплащане, както и наличието на нови договори, които пряко рефлектират върху ситуацията в дружеството. При пълен месец всеки от работещите в „Арсенал“, независимо от неговата позиция, ще получава ваучер на стойност 40 лева. С тези средства ще могат да се закупят хранителни продукти, без алкохол и цигари. Ваучерите, които арсеналските работници и служители ще получават, ще им дават възможност да пазаруват в общо 486 обекта в област Стара Загора, от които 132 обекта са в община Казанлък, 10 обекта в община Мъглиж и още толкова в община Павел баня. С ваучерите ще може да се пазарува и в 2 магазина на „Арсенал“ и 5 стола за хранене. Ваучерите ще важат и за всички големи търговски вериги.

Средно месечно сумата, която ръководството на „Арсенал“ ще изплаща за ваучери, е в размер на близо 300 хиляди лева.

По цехове и заводи във фирмата вече са сведени специалните указания за изготвянето на списъците за ваучери, полагащи се на работещите, както и списъци с магазините, в които може да се ползват.

Продължава на стр. 4

6 ГОДИНИ ПЛАЩАМЕ ДЪЛГА КЪМ „ТРАКИЯ ТРЕЙД“

Шест години Общината в Казанлък ще изплаща банков кредит от 4 млн. лева, който предстои да бъде взет след решение на Общинския съвет. Причината, поради която се налага Общината да взема нов кредит, е решението за връщане на 3,3 млн. лева на частната фирма „Тракия трейд“ заради неосъществена сделка и обявен за нищожен договор за строеж, сключен в мандата на предишния кмет на Казанлък Стефан Дамянов. Договорът за строеж на 7-етажната сграда е от 2007-ма година, а ре-

шението за това е взето година по-рано от тогавашния местен Общински съвет.

С решение от юли тази година състав на Арбитражния съд присъди Общината в Казанлък да върне главницата по договора, малко над 1,8 млн. лева, плюс законните лихви за изминалия период и направените разходи по изкопа на терен - или обща сума в размер на 3,3 млн. лева.

За да върне парите на частната фирма, се налага Общината да прибегне до нов

кредит. За целта Общинският съвет в Казанлък вече взе решение за обществена поръчка, на база на която да се избере банка, отпускаща кредита.

Пред гражданите на Казанлък наведено през миналата седмица обществено обсъждане бяха обявени параметрите на обществената поръчка: кредит в размер до 4 млн. лева, срок на погасяване 72 месеца, 1 година градивен период за главницата и до 5% годишна лихва. Залог за банката са постъпленията в бюджета на Общината. Така в края на периода Общината на практика ще върне 5,2 млн. лева, при реално усвоени през 2007-ма година по-малко от 2 млн. лева.

Присъстващите на общественото обсъждане граждани не приеха тезата, че виновни за тази ситуация няма и поискаха търсене на персонална отговорност от длъжностните лица за неизгодната сделка, допринесли с това Общината да изпадне в този казус. За това настоя Драгомил Иванов, председател на ПП АТАКА-Казанлък и бивш общински съветник. Гълъбина Михайлова призова да се сформира комисиция от граждани и да започне подписка с искане оставката като общински съветници на Васил Самарски - тогава председател на ОБС-Казанлък, и Стефан Дамянов - кмет на общината.

Продължава на стр. 6

Обява

Поради увеличаване обема на работа „Арсенал“ АД набира работници за дългосрочен ангажимент на трудов договор за следните професии:

- оператори на преса метал;
- монтажници боеприпаси;
- шлосери;
- оператори на металорежещи машини с ЦПУ;
- настройчици.

За позициите могат да кандидатстват и пенсионери с опит и стаж в „Арсенал“. Работи се на 8-часов работен ден, редовна смяна и на смени.

За позициите могат да кандидатстват хора със средно и по-ниско образование.

Осигурен е безплатен транспорт за работещите в Завод 4 - площадка Мъглиж от населените места в района: Казанлък, Овощник, Черганово, Крън, Енина, Дунавци, Копринка и Мъглиж.

Кандидатите могат да получат необходимия комплект документи от гише „Пропуски“, централен портал, всеки работен ден от 08.00 до 16.30 часа. Предаването на документите обратно става на същото място. Справки и информация: отдел „Кадрите“, тел: 0431/63133

ОБЯВА

„Арсенал“ АД - гр. Казанлък търси да назначи на работа инженери и техници, които да работят като конструктори на нестандартно оборудване, щампи, щанци и машини - срещу много добро заплащане по договорка.

За справки на тел.: 0889 632 071

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

Арсеналска гордост:
Николай топи метал с любов

на стр. 5

на стр. 7

Срещи:
Светлана Савицкая:
Човек идва на света, за да обича

ТЕНИС КЛУБ „РОЗА“ - ПОРЕДНА АРСЕНАЛСКА СПИРКА

Тенис надеждата Женя с майка си Красимира

Настоящи и бивши арсеналци мерят сили в първия тенис клуб, създаден в Казанлък преди повече от 15 години. Сред най-отявлените фенове, достигнали почти професионално ниво, са инж. Владимир Чучумишев, ръководител отдел „Техническо развитие“ и Светлана Легаева от шивалнята на Завод 3 в „Арсенал“. Сред ветераните в този спорт са и други известни арсеналски имена от близкото минало: създателят на клуба Димитър Стайков, съученик на изпълнителния директор на

оръжейницата Николай Ибушев, и бившият треньор по футбол Веселин Бумболов.

Клубът е създаден през 1998 година от Димитър Стайков и носи името „Роза“. Членовете му са близо 50. Всяка вечер след 17 часа старите тенис кортове край стадион „Севтополис“ буквално оживяват, а в почивните дни се пълнят и с детска глъч. Причината: тенисът е и семеен спорт, обикновено единият води другия, бащата - сина, майката - дъщеря. Като бившата учителка, а сега служител на Районен съд-Казанлък Красимира Славова. Дошла на кортовете през 2000 година и оттогава досега е неизменно там. Запалила по тениса и 9-годишната си дъщеря Женя, която е сред многообещаващите надежди на корта.

Продължава на стр. 4

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редколегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков. Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

80 ГОДИНИ ПАМЕТНИК НА СВОБОДАТА

По време на Руско-турската война (1877-1878) на Шипка се разиграват най-решиелните битки, предопределили победния изход на войната, донесла българската свобода след петвековно османско робство.

генерал-майор Никола Генев, генерал-майор Станчо Радойнов, Иван Бобевски, Харалампи Карастоянов, Тодор Киров и Никола Беловежов. Впоследствие са включени и представители на министерства, ве-

Официалното откриване на Паметника на свободата става на 26 август 1934 г.

Стотици хиляди хора от всички краища на страната се стичат на тържеството.

Момент от строежа на паметника Шипка

Заедно с руските войски в сраженията са взели участие и около 6 000 българи.

За първи път депутатите от Учредителното събрание в Търново през 1879 г. издигнали идеята за изграждането на паметник,

който да въплъти в себе си всенародната признателност към подвига на опълченци и руси, загинали по време на Освободителната война.

През следващите десетилетия тази идея е подета и популяризирана от наши видни общественици. Но едва през 1920 г. се пристъпва към осъществяването ѝ, когато на конгреса на Поборнико-опълченското

домства и обществени организации.

През 1924 г. е обявен конкурс за проект на монумента.

Комитетът се обръща с призив към българския народ за събиране на средства за изграждане на паметника.

Решено е паметникът да се изгради по проекта на архитекта Атанас Донков и скулптора Александър Андреев.

Основният камък се полага тържествено по време на честването на 45-годишнината от героичната защита на Шипка.

Строителните работи започват през август 1926 г.

Паметникът наподобява средновековна българска крепост. Изграден е във форма на пресечена четириъгълна пирамида, като естествено продължение на планинския връх, върху който е издигнат.

Висок е 31,5 метра. До него водят автомобилен път и каменно стълбище с 894 стъпала.

На централния вход гордо стои

бронзов лъв, дълъг 8 метра и висок 4 метра, символ на българската държавност.

Лъвът разкъсва верига с предните си лапи и е обърнат на изток – посоката, от която са дошли освободите-

Стара Загора – там, където са водени ожесточени битки между опълченци и поробители.

През 1957 г. е извършена частична реконструкция на паметника.

Оттогава приземният и първият етаж са съединени с кръгъл отвор.

В средата на долния етаж върху четири лежащи лъва е положен саркофаг, който символизира гроба на загиналите на Шипка герои. Скулптурна група от руски воин и български опълченец стои на символична вечна стража пред паметта на загиналите си другари.

На горния етаж стои скулптурната фигура „Победа“.

Новото вътрешно оформление на Паметника на свободата е осъществено по проекти на арх. Иван Васильов и скулпторите Мара Георгиева, Любен Димитров, Дора Дончева и Иван Мандов.

В четири етажа във вътрешността на Паметника на свободата е изложена експозиция, която разказва за героизма на руските воители и българските опълченци по време на петмесечната отбрана на Шипка.

Тя включва богата колекция от ордени и медали, снимков и документален материал, оръжие.

Там се намира и копие на Самарското знаме.

От последната площадка се открива панорамен изглед към възстановените детайли на бойното поле, паметниците и братските могили, запазили спомена за подвига и саможертвата на героите.

Лина Узунова, бивш служител на „Арсенал“ АД в Изчислителния център

Казанлъшкият музей се сдоба с царската реч на Шипка

Автентичната и единствена апокрифна реч на Н. В. българския цар Борис Трети, която той държи по време на откриването на Паметника на свободата на връх Шипка на

Проф. Начев (вдясно) връчва дарението на М. Маринов

26 август 1934, година вече е собственост на ИМ „Искра“. Копието на тази реч, открита в стари исторически източници, подари почетният гражданин на Казанлък кардиохирургът проф. Генчо Начев. Той връчи дара си на директора на музея Момчил Маринов в навечерието на тържествата за честването на 80-тата годишнина от откриването на Паметника на свободата.

„Шипка е героичният образ на Българското възраждане, защото събира в един епически устрем мъжеството и духовната сила на българския народ. Като пътят до Шипка не е от нищото дошъл. По него е българската църква на Фенер, лобното място на Левски, на Ботев, Черешово топче“, казва в речта си тогава пред стотиците българи, събрали се на връх Свети Никола за събитието, българският цар Борис Трети.

Проф. Генчо Начев е внук на адютанта на 4-та дружина в славния 23-ти Пехотен Шипченски полк Генчо Хаджигенчев. Заедно с Красимир Узунов е съавтор на книгата „Историята на 23-ти Пехотен Шипченски полк“. По време на тазгодишните чествания в Казанлък проф. Начев подари на съгражданите си, в съорганизация с Община Казанлък, концерт на хор „Гусла“. Представена бе и книгата „Бойните маршове на България“. Тя е издание на Информационна агенция „Фокус“ и радио „Фокус“.

Деляна Трифонова

дружество се взема решение да се издигне паметник в чест на 50-годишнината от Шипченските боеве.

Сформиран е шестчленен комитет, в състава на който влизат ветераните-опълченци

и до края на 1929 г. грубото строителство е завършено, а довършителните работи продължават до 1934 г.

лите.

Женска фигура олицетворява победата над турските войски.

На три от страните с бронзови букви са изписани имената на Шипка, Шейново и

Една година в полза на хората:

Продължение от **брой 86**

МЕСТНИЯТ ОМБУДСМАН ШИРОКО ОТВАРЯ ВРАТИ

Една година по-късно: малко след обяд. Приемната: общественият посредник на Община Казанлък Гинка Щерева маха подканящо с ръка през процеп на отворената врата и се усмихва с очи: думите са невъзможни - говори по телефона. „ТЕЛК“, „...Социално подпомагане...“, „графика на приемното ми време...“ - нахъсците от разговора, който не спира дълго, веднага очертават кривите на проблемните пътеки на хората, потърсили местния омбудсман като последна инстанция в отчаяните си опити пред вратите на разни институции. „Някои идват още в началото, преди да тръгнат от врата на врата, за да се ориентират навреме в процедурите“, обяснява Щерева по-късно. Докато слушам разговора по телефона, без да искам, погледът закача диплянците по масата - брошури на обществения посредник, информационни материали за ЕС, рекламни книгоразделители от кампанията за вдигането на Доковата „Японка“ на „Искра“... И, разбира се: броеве от „Трибуна Арсенал“.

легии за които и да е граждани, политическите пристрастия са недопустими за институцията, която трябва да бъде полезна на всички, подчертава общественият посредник на Казанлък. Въпреки това, в цялостния подход на работата на Щерева в полза на местната общност и конкретните хора няма как да не прозира духът на стремежа за търсенето на реален ефект в решаването на конкретните проблеми. Точно този дух, който е обединяващ за групата на Експертите от самото начало на идеята за тяхното създаване.

Щерева върши работата си, без да се вживява като непристъпна институция, напротив: „Не смятам да превръщам институцията в бастион“, казва тя. И още: „Била съм от другата страна и се опитвам в аванс да откривам от какво имат нужда хората, още преди да е възникнал проблемът“. Сигурно с тази мотивация Щерева посещава и социалните домове, Дома за деца в Бузовград, организира информационна среща дори

с Камарата на частните съдебни изпълнители, работи с „Европа директно“ за проследяване на младите в техните права на граждани на ЕС, комуникира с обществените възпитатели и местната Комисия за борба с противобществените прояви.

Общественият посредник често може да бъде забелязан по общинските културни събития

изложби, писателски срещи, промоции на книги, филми. Лично дори води групи млади хора на представлението на местния театър.

„Очакванията ми за работата тук съвпадат с реалността“, казва Гинка Щерева, напук на онези, които не вярваха, че тя ще се справи. Открила и тук „превратностите на житейските съдби“, казва: „Работата с хората върви ръка за ръка с проблемите им“. Това Щерева знае още от годините си на деен организатор на общността на каракачаните, когато тя присъстваше активно навсякъде в местния живот. Със същия

хъс сега Щерева непременно иска да разшири не просто популярността на институцията, която представлява. Нещо повече. Исква да я направи по-полезна.

Затова държи на връзката си с гражданите през интернет,

без това да се превръща в клюкарник или място за празнословие, камо ли пък - злословие. Щерева скоро ще стартира и отварянето на подстраницата на институцията в сайта на Община Казанлък, опция, която до сега не беше активирана. Една друга връзка, обаче, тази с националния омбудсман, който „се движи“ по отделен закон, далеч не е толкова лесна. Като всичките си колеги, Щерева недоумява, че националната институция е регламентирана със закон, а по общини съществуването на обществения посредник е в ръцете на местните власти, които може и да откажат да поддържат такъв.

В свободното време /когато

остава/ и след самоподготовката по изчитането на поредния закон, и след семейните задължения, общественият посредник на Казанлък чете книги он-лайн. Води си записки от ценни мисли. Най-ценното, което, обаче, е разбрала не от книгите, а от личен опит, е, че, освен знанията от книгите, качества на личността са от особено важно значение. „В крайна сметка всичко е в ръцете ни“ - говори оптимизмът на Щерева, която е убедена, че в поредното предизвикателство единственото, което човек би могъл да загуби, са собствените си страхове. Усмивката на Гинка подсказва, че за обществения посредник, подкрепен при избора от „Експерти за Казанлък“, страхове няма. Има сърдечна усмивка. И хубава. Защото, освен другото, Щерева е хубава жена. Самата тя споделя, че се старее никога да не спекулира с това в работата си. Но в посредничеството усмивката винаги помага. Както и широко отворените врати на приемната, в която секретарка няма.

Диана Рамналиева

Поздрав

Честит личен празник на Добрин Драгнев
главен счетоводител на „Арсенал“ АД

Да се множат благините в дома,
да расте любовта,
да пълнее щастieto,
да радват децата!

Да са точни сметките и верни приятелите!
Не само в тази ти прекрасна твоя година!
Амин!

Експерти за Казанлък,
приятели, колеги

Иди и виж

представено от криви ножове, акинаци, бойни бравди, върхове на копия и стрели. Впечатляват откритите калпи за отливане на бронзови стрели, показващи едно засилено производство на въоръжение от тракийските майстори.

Предпазното въоръжение, поради по-високата си цена, е по-слабо представено, най-вече от проучванията на тракийските некрополи в Шуменско. Ще бъдат експонирани бронзови и железни шлемове, ризници и нагръдници.

Изложбата ще продължи до 30.10. 2014 г. Входът е свободен.

До 21-и септември в Градската художествена галерия - Казанлък ще може да бъде разгледана експозицията „Гравюри на дърво“ на плевенската художничка Сидония Атанасова.

Изложбата е поредното завръщане и поклон пред паметта на едно от знаковите имена в българската графика Сидония Атанасова. Цялостната картина на творчеството на художничката, чуждо на мимолетните артистични увлечения, обхваща времето от 1937-ма до 1988-ва година. Колекцията, предоставена от Плевенската галерия „Илия Бешков“, представлява повече от 50 графики, работени в периода след 1960-а година.

Деляна Бобева

Продължение от стр. 1

3 МЛН. ЛЕВА ЗА СОЦИАЛНА ПОЛИТИКА В „АРСЕНАЛ“

Системата на ваучерите като социална придобивка в съвременния си вид е въведена за първи път във Франция през 1962 година, но на практика първите купони за храна, раздавани на работниците, се появяват 8 години по-рано, през 1954 година. Системата на ваучерите е измислена от англичанина д-р Джон Хоук. В България ваучерите за храна като социална придобивка със специфичен данъчен статут се появили през 2003 г., когато бяха включени в Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО). Определен е и месечният лимит на купоните - 40 лева, който не е променян и до днес. Както навсякъде по света, така и в България, дейността по отпечатването, организирането, контрола и разплащането за ваучерите за храна се извършва от фирми-оператори, получили разрешение /лиценз/ от министъра на финансите. Самите ваучери са един вид книжа за замяна, които се използват от работниците и служителите като разплащателно средство в ресторанти, заведения за бързо хранене и обекти за търговия с храни съгласно договор за обслужване с оператор.

Деляна Бобева

ТЕНИС КЛУБ „РОЗА“...

Продължение от стр. 1

Женя е само едно от момичетата в двете момичешки групи, сформирани към клуб „Роза“, които тренират усилено. Стяга се за първите си спортни турнири и съвсем не на шега се кани и да задмине майка си по успехи. Съвсем наскоро Красимира Славова се завърна като победителка от любителски тенис турнир в Раднево, където играе с партньорка от Сливен - Силвия Никова.

В началото на септември за тенис клуб „Роза“ и неговите членове предстоят и други сериозни изпитания, най-скорошното е националният турнир за любители на тениса „Болярка“, провеждан ежегодно в Сливен. Той е за смесени двойки и ще участва масово, каза за „Трибуна Арсенал“ Владимир Чучумишев, един от доайените в клуб „Роза“ и арсеналската гордост

участват в него. Сред „бонусите“ на „Болярка“ е и липсващата такса за участие, както и интересните вечери и други забавления, които се организират. Става приятен тенис празник, твърдят Чучумишев и компания.

3 лева е тенис час на корта, с инструктор малко повече. Всеизвестен факт е, че и 3-те тенис корта в Казанлък са сред най-евтините в страната. Това ги прави достъпни за хора с неголеми възможности.

За добро оборудване, при положение, че и ракетата, и топките са нови, а не втора употреба, плюс екип отиват близо 5 стотачки.

За хората с по-скромни възможности алтернативите са втора употреба. Там цената

се свива наполовина.

Грешно е да се счита, че тенисът е сезонен спорт, категоричен е арсеналският тенис гуру Владо Чучумишев. Той и колегите му имат удоволствието да се наслаждават на този спорт целогодишно, заради положения с много труд и старание асфалт на един от кортовете на тенис клуб „Роза“.

А че клубарите са отзивчиви и готови да приемат всеки с ентузиазъм към играта, няма нужда от думи: просто отиваш по работа и оставаш за... цял сет.

Деляна Бобева

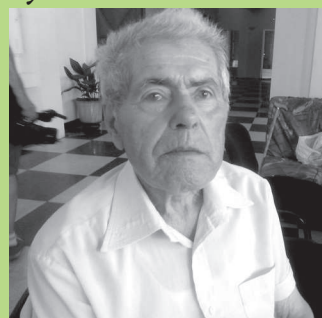
там. Самият той няма да участва заради контузия, но отдавна в тениса вече е увлякъл и съпругата си Светлана.

Идваме тук, защото съчетаваме много в едно: тенисът, освен тонус, поддържане на добра форма, е и социално място - общуваш с различни хора, правим си интересни срещи, празнуваме заедно, а турнирите са начин да проверим къде сме, категорична е Красимира Славова, която усилено се готви за участие в турнира „Болярка“. На 6-7 септември в Сливен среща си дават най-добрите аматьори в българския тенис. Над 50 са двойките, които по принцип

Достолепен юбилей отбелязва един от арсеналските ветерани - Коста Ангелов, който на 10-ти август навърши уважителните и респектиращи 90 години.

За големия си юбилей той събра приятели, авери, бивши колеги, рода и съседи. Специално внимание на юбиляра отдели и репортаж на ПРЕСС ТВ.

За още толкова и все така ведро и с тънко чувство за хумор и фин усет за живота му пожелава и екипът на „Трибуна Арсенал“!

Специално за читателите на арсеналския вестник, за сегашните поколения арсеналци, посветилият на фирмата 30 години стругар остави следното писмо-завет:

Мили хора, ветерани от войните, съмишленици, приятели!

На 10-ти август беше моят рожден ден. Благодаря, че го уважихте.

Годините преминаха като дим през комин, както е казал поетът в песента.

Ако ме питате как минаха моите до днес, то и аз не разбрах.

До двайсетях - безгрижно: смеехме се, играехме чилик, гоненица, криеници. Беше лесно: тате носи, мама меси. Ама то не било само така...

През 1944 година постъпих войник-доброволец за участие във Втората световна война. За щастие тя завърши. Аз останах жив. Животът продължи. Шест години работих на различни места - в държавни и обществени предприятия. През 1955 година започнах работа в „Арсенал“ като стругар. После смених още 10 професии за своите 30 години служба, които оставих във фирмата. Тук се пенсионирах и, слава Богу, се радвам на пенсия и живота още.

За моите години тук, в живота, научих много неща. Мисля, че донякъде разбрах и какъв трябва да бъде човек, за да е щастлив и да е добре със себе си.

На първо място: честен, справедлив, работлив. Бъди добър човек! Не оставяй днешната работа за утре! Работи за днес, но мисли за утре, за после, защото животът и след теб ще продължи.

Живей и действай така, като че ли животът няма край. Уважавай хората!

Спазвай десетях божии заповеди!

Благодаря ви!

Коста Ангелов, арсеналец-ветеран, на 90 години

Честитки

Юбилеен рожден ден, 80-ти поред, отбелязва инженер-химик

Кина Йорданова Стоянова

дълги години едно от емблематичните лица на Химичната лаборатория при завод 2 на „Арсенал“.

На многая лета, за здраве, житейска младост, младежка ведрост и дълголетна мъдрост, пожелават колеги и приятели от Завод 2.

С нетърпящата възражение убеденост за още много споделени години!

Честито и наздраве!

Happy Birthday To You, Христина!

За прекрасните години на колежката ни лаборантка от Завод 3

Христина Вълкова!

За смелите й стремежи и красиви мечти, за всеотдайността й в работата и убедеността, че именно „Арсенал“ е мястото, в което може да случи живота си, й желаем:

една прекрасна нейна година с проекция за още 100 поне и още по-красиви, успешно завършване на ХТИ – Бургас, любов, здраве, нови хоризонти!

Вярваме в теб и много те ценим!
Най-искрени поздравии за твоя 29-и рожден ден!

Колективът на Химична лаборатория, Завод 3 с ръководител инж. Станка Костова

Павлина Димова Колева икономист себестойност

Честита годишнина!

“Човек е богат със своята ЦЕЛ,

богат е със своя собствен дял, но не с това, което е взел, богат е с това, което е ДАЛ!”

За своите буйно изживени

години ти не тъжи,

а още толкова напред с дух и устрем ПРОДЪЛЖИ!

От ИО на зав. 1

Нова сграда на Противопожарната служба в Казанлък бе открита на 28 август. Проектът на сградата е на арх. Виолета Бакунина, дъщеря на инж. Георги Марков. Над 2 млн. лв. са вложени в сградата.

ПОСЛЕДНИЯТ МОНТАЖНИК ТОПИ МЕТАЛА С ЛЮБОВ

Като човек, изчел много книги и редил се на времето цяла нощ пред книжарницата за „Отнесени от вихъра“, Николай предпочита правдивите образи: личностите, показани не в скуката на черното и бялото, а живите хора – с техните предимства и недостатъци. Твърди, че си знае и „плюсовете, и минусите“. Почнал в професията на монтажник в прословутото поделение на Строителни войски 1318, на върха на 30-40-метровите корпуси на МОК „Медет“, типично за романтиката на соц-миналото, той признава: „По природа съм романтик! Не съм скептик“. Николай не преувеличава: той наистина има вид на ентузиасиран строител, така добре познат от патетичните скулптури и плакатни образи, популяризирани в епохата на Соц-а. Носи този дух неподправено и свойски. И това му отива. Гордее се, че е монтажник. Такива вече почти липсват. „Ние, монтажниците, сме особено тесто хора“, казва Ангелов. На времето в „Арсенал“ били цяло Звено за метални конструкции, сега е останал сам с мургавия младеж Огнян, на когото предава занаята без капка егоизъм: от тънкостите на заварките до страстта към дисциплината, която трябва да те опази жив по върховете на строежите и да извади най-доброто от теб, за да станеш, в крайна сметка – истински майстор. Предиизвикателството сега е: да умееш да правиш всичко, да си навсякъде.

Аз съм перфекционист!

„В работата компромиси никога не съм правил. При нас всеки компромис може да бъде фатален“, казва 66-годишният монтажник, който никога не е взимал болничен, а отпуска все му го изплащат почти неползван. Работохоликът признава, че гонитбата на максимален резултат в работата не винаги е само на добро. Ставаш отличен майстор, обаче има риск да прегориш, да досаждаш и на другите с безкрайните си изисквания, да ги дразниш, че все нещо искаш да доизкусуриш, все нещо не ти харесва и се вглеждаш във всеки детайл. Обаче усмивките и поздравите на хората, след като си свършил някоя работа, той не може да замени с нищо друго. „Не искам да казват за мен: „Тоя си остави ръцете!““. Това е професионалната мярка на човека, който от желязото може да направи всичко. Той не се страхува от нищо: „Страшно е, когато нямаш двете си ръце“. „Нашата професия е такава: водим ежедневна битка с метала и още никой не го е победил – къде на шега, къде – наистина, казва Николай. Той знае, че победа над метала няма, но металът може да бъде укротен. А хъсът, с който майсторът прави това, за него е незаменим адреналин. „Мен хъсът ме държи!“, обяснява монтажникът мотивацията си да удържа стреса на работата навън в екстремните условия на зима и лято. „От 1-и яну-

ари до 31- декември: само навън! Жестока професия!“ – така описва ежедневието си Ангелов. В Казанлък идва по лична покана на шефа на Стройрайона Петър Върбанов. Но след доказана работа там, при отказа да му дадат максималния седми разряд, отива в „Арсенал“. Николай си знаел цената: само за една година с колегите-строители вдигнали непостижимите 1027 апартамента!

Дже името Станка Шопова не го стреснало. Като комсомолски лидер в родното Панагюрище не спестил на местния партиен секретар критиките по ежедневните дела. „Никога не съм поискал нещо за себе си. Но винаги съм искал за работата да се дава всичко, каквото може. Беше удоволствие да правиш нещо за младите хора.“ С тоя ентузиазъм Ангелов организираше дискотеки, отворил

са част от неговия живот, но сега са без абсолютно никакво значение. Не само защото днес в политиката работници няма. Наследствен комунист, той не приема онова, което става в Партията днес, защото в наследничката на БКП той не открива онази, своята Партия. Казва си го направо, както казва и на големите началници: „Ако не можеш да ми помогнеш, не ми пречи!“ Сяса самочувствието на опита,

ги обиждам, защото съм пряк. Опитвам се да се владея, да не преминавам оная тънка граница, след която се превръщаш в простак“.

Николай постоянно си прави самоанализи, търси себе си, причините да бъде това, което е. Търси в македонските корени на баща си, в мълчанието и гордостта му да не моли, въпреки заслугите си към БКП, в артистичността на майка си – професионална танцьорка... „Ние с брат ми приличаме повече на майка ми...“, казва Николай, кръстен на македонския си дядо Никола. От майка му идва оная живост и приказливостта, с която го знаят арсеналци, която сам не си харесва, но не може без нея: „Дар словото ти е дадено, никой не може да ти го отнеме“. Познаващ силата на думите, Ангелов казва: „Металът е посилен от мен“. Да бъде казано това от човек, който цял живот ходи по покривите, качва десетките метри на металните конструкции, нещо повече – гради ги от нулата, това е сила. Мъжка сила, която на млади години го праща чак в Коми като дървосекач. „Никога не съм стоял гладен. Парите ни са кървави пари, но са дошли от двете ни ръце“, продължава да описва орисията на монтажниците Николай Ангелов: „Не съм самовлюбен нарцис. Всеки ден работя така, сякаш ми е ден първи. Знаем, че може и да сгреша. При нас всеки ден е различен, не е като на машината, където вървят все едни и същи операции, все едни и същи детайли. И винаги е със срок: Вчераш!“ Ангелов не крие, че извън работата си в „Арсенал“ е правил още какво ли не. Работил е поръчки за повечето от големите местни бизнесмени. Цени труда си и казва, че евтино не го продава. Знае цената на онова, за което жена му, посрещайки го след работа, казва: „Кожата ти мирише на желязо...“. Никога не е пушил, алкохолът не го влече. Влече го металът. Още от времето, когато в занаята идвали стотици, но оставали десетки. „Идваха заради легендата за високи заплати. Но от десет оставаше един“, спомня си Николай. Тая обич към работата си и хъсът да се работи той вярва, че е предал на черките. От край време в семейството всичко се постигало само с труд. Много труд: „Никога не съм получил нещо даром“. „Дадох мило и драго за тях“, казва с обич Ангелов за Поля и Галена. Едната е биотехнолог, другата – икономист. Имат си образование, професия, имат и семейната подкрепа. И принципите, предадени от баща им: да уважават другите, но да ценят себе си; да не се плашат от предиизвикателствата на живота; да правят нещата с любов. С тая обич към нещата, монтажникът усвоил дори земеделието. Научил се. Сега се шегува, че даже в тая тежка година неговото грозде кусури няма... Земята облагородява, казва Николай, който не спира да търси връзката с природата. Открива я отново в обичта. Която разтопява дори метала.

Диана Рамналиева

Николай Ангелов. Разпознаваем отдалеч. И от всички в „Арсенал“. От работника до изпълнителния директор Николай Ибушев. Не заради стройната висока фигура, напористата походка и онази припряност в движенията, типична за работохолика. А заради факта, че през последните 28 години и 3 месеца той е бил навсякъде: строил е новите халета на Завод 5, Ковачната, ПАС-а, Корпуса на „Твърди пластини“, ремонтира покриви, входни врати... каквото дойде.

„Единственият останал жив заварчик. Истински – с документ от Института по заваряване в София. Последният мохикан...“, така Николай говори за себе си с нужната доза самоирония. Знае, че принципите и веруюто, което носи още от младостта си, днес са в известна степен демодне: „На младите това не им говори нищо.“ Като човек обаче, който умира за работата си и си я върши с любов, Николай знае и друго: „Никой не може да ти отнеме онова, което могат двете ти ръце“. Свършеното от ръцете му говори много. Именно по това го разпознават. Знаят го и с още нещо: говори много, не спира да говори. Панагорецът, натурализиран в Казанлък, казва за себе си: „Аз съм прекорек! Такъв съм – казвам си нещата направо. Уважавам чуждото мнение и така съм учил децата си. Но това не значи да си прикачвам чуждото мнение. Напротив – трябва да имаш собствено! Такъв съм, приемат ли ме, или не...“. И с тая прякост на речта директно ми казва: „Знам си цената, знам какво мога. Деля хората на можещи и неможещи. Уважавам можещите. Но „захаросани“ приказки за себе си не искам.“ Роденият на 24-и май Близник Николай в никакъв случай не вижда себе си като Двулика Янос. Но не иска да се види отстрани и с ореола на „богопомазан“. Още по-малко иска написаното за него да звучи... „като възпоминание...“. Не че се мисли за безсмъртен. Знае, че е един от всички, опитва се „да не си прескача сянката“ никога. Освен това, няма никакво намерение да спира да работи: „Мен работата ме крепи!“

В оръжейницата го посрещат отлично. „В „Арсенал“ ми дадоха всичко“, категоричен е Николай. Някога той искал да учи висше, заради страстта си към книгите. Но острият език му отрязал пътя през Рабфак към ВУЗ. Не позволявал цензура на изказванията си, дори на големи форуми.

Младежки клуб..., издирил дори лично хитовия тогава радиоводещ Тома Спространов, който му направил записи на песни за младежите от шивашкото предприятие „Тодор Каблешков“, където бил комсомолски секретар. Николай разказва това, но е абсолютно наясно, че тия неща

но и с „едно на ум“, че „рутината е изяла главата на много хора“, последният истински монтажник на „Арсенал“ цени знанията на инженерите, но и знае, че малките, но съществени тънкости на занаята са в ръцете, които всеки ден държат електрожена. „Уважавам хората, но знам, че понякога

Продължение от стр. 1

6 ГОДИНИ ПЛАЩАМЕ ДЪЛГА КЪМ „ТРАКИЯ ТРЕЙД“

Към момента няма окончателно становище на Прокуратурата за конкретна вина по казуса „Тракия трейд“, макар срокът за това да изтече на 4-ти август тази година.

Причината общинската администрация да бърза да върне парите на фирмата са две: течащите големи лихви по кредита, както и невъзможността 9 месеца преди поредните местни избори кметът да може да тегли нови банкови кредити. Междувременно стана ясно, че не едно, а 30 са лицата, които следва да говорят по сделката с „Тракия Трейд“, заради която Общината в Казанлък сега ще тегли кредит и ще плаща, според председателя на Общинския съвет в Казанлък Николай Златанов. Той, заедно с представители на политическото ръководство на партия ГЕРБ на пресконференция отговори на твърдения от разпространената Позиция на БСП в Казанлък от миналата седмица по повод извършената сделка преди 7 години от тогавашния кмет на община Казанлък Стефан Дамянов, със санкцията на Общинския съвет от същия период.

С цел гражданите да научат истината за въпросната сделка, на сайта на Общинския съвет в Казанлък са качени всички документи по сделката, които са над 100 страници.

Единствено не е качен документът с данъчната оценка на тогавашния имот, превърнал се в настояща огромна дупка - сграда на бившата Инфекциозна болница.

Сред публикуваните материали е и списък с имената на общинските съветници, подкрепили сделката, становище на тогавашния главен архитект, споразумението между Община Казанлък и настоящия кмет Галина Стоянова и представителя „на Тракия трейд“ Тодор Колев за отнасяне на спора в Търговския арбитраж и други.

ГЕРБ няма никаква вина за тези 3,3 милиона по казуса „Тракия Трейд“, заяви Аксе-

ния Тилева, ексдепутат в 42-то Народно събрание и член на ГЕРБ. ГЕРБ не носи никаква отговорност за тези зулуми в общината, допълни тя, като посочи, че не е ясно от финансовите документи, останали в общинската администрация, за какво точно са похарчени тези близо 2 милиона лева, платени през 2007-ма година от фирмата на общината.

Милиони са идвали по това време в общинската хазна от приватизация, това не е единствената сделка със суми за над 1 милион лева, каза Николай Златанов, като покани всеки заинтересован да отиде в Община Казанлък и проучи за какво са били разходвани парите. Това, което е построено през годината на продажбата, 2007-ма, е само гаровият площад за около 200 хиляди лева, подчерта Аксения Тилева.

Позицията на БСП, изразена на специална пресконференция миналата седмица, от ГЕРБ определиха като „гузен негонен бяга“, а че впечатлението, което тя оставяла у хората, било за „солидарен опит да се прикрие лична отговорност на отделни хора“.

Винаги, когато БСП е била на власт, в общината са се случвали катастрофични събития от рода на „дупката“, заяви Нено Влайков от ръководството на ГЕРБ в Казанлък.

От партията уточниха, че в казуса „Тракия трейд“ няма нито един документ, който да носи секретен характер или класифицирана информация и това да е пречка с него да се запознаят съветниците. Последното бе казано в отговор на упрека на БСП – Казанлък, че не са знаели за проблема с „Тракия трейд“ и настоящата общинска управа е крила съдебния казус години наред.

Деляна Бобева

КАК ДА ПРЕМАХНЕТЕ НЕГАТИВНАТА ЕНЕРГИЯ ОТ ДОМА СИ

Сигурно сте попадали в дом, където се чувствате супер приятно и уютно, както и в такъв, където сякаш нещо ви пречи да се отпуснете и ви натоварва. Най-лошото на втория ва-

ци. Ако те са изнервени и спят близо до вратата, това също е знак за негативна енергия. Внимавайте и в случай, че цветята ви не виреят и умират без причина! Огледайте се и за странни предмети, които не знаете от къде са дошли!

*** Как да премахнете негативната енергия и да предпазите дома си?**

Най-добрият начин е да доведете свещеник, който да освети жилището ви. Но съвсем спокойно можете да пробвате и тези методи.

1. Направете декорация със зърна от царевича, ръж или овес и поставете по една във всяка стая. Подменяйте зърната редовно.

2. Вземете си мушката! Нека да е червено! Просто не можете да си представите колко бързо дърпа негативната енергия това растение. За разлика от палмите, които по принцип са „доставчици“ на отрицателни вълни.

3. Направете венец от върбови клонки и го закачете на входната врата.

4. И най-важното – опитайте се да не допускате в дома си хора, след чието посещение се чувствате изнервени, отпаднали или получавате странно неразположение.

„Трибуна Арсенал“

Хроника

Нов областен управител има Стара Загора, след като служебното правителство освободи досегашния губернатор Живка Аладжова. На нейно място бе назначена Димитринка Петрунова. Тя е юрист по образование и има международни специализации по мениджмънт и търговска медиация, както и по право на Европейския съюз. От 1994 г. е адвокат към Адвокатската колегия в Стара Загора. Занимава се с гражданско, търговско, административно и вещно право и ЗУТ.

* * * * *

Над 40 казанлъчани се отзоваха на призива на Центъра за обществена подкрепа за помощ на пострадали от наводненията в град Мизия. Сред тях бяха и членовете на Дамски клуб „Вяра, Надежда и Любов“ в Шипка. За пострадали от Мизия и Бяла Слатина бяха изпратени дрехи, завивки, одеяла, средства за лична хигиена и дезинфектанти за 70 лева, осигурени от служителите на ЦОП. Инициативата бе подкрепена и от Община Казанлък.

* * * * *

Започна цялостно обновление на пешеходните пътеки около училища, детски заведения и детски площадки на територията на общината. Горизонталната маркировка предстои да се възстанови и на платната на новоасфалтираните улици „Стара планина“, „Христо Ботев“, „Чавдар войвода“, „Никола Петков“. Дейността се извършва от Общинското предприятие „Комунална дейност и поддръжка на инфраструктурата“.

С обновлението на пешеходните пътеки пред учебни и детски заведения се очаква преди началото на учебната година да бъде положена още поне 1000 кв. м. хоризонтална маркировка, която се прави със специална маркировъчна боя.

публиката на площад „Севтополис“, бе и маршът „Шуми Марица“.

* * * * *

До 31-ви март няма да има проблем с охраната на Националния музей „Шипка – Бузлуджа“. С решение на Министерския съвет това е гарантирано. Министерството на културата следва да създаде необходимата организация за планиране и осигуряване на средства по бюджета за 2015 г. и за провеждане на процедурата за обществена поръчка и сключване на договор за охрана на Паметника на Шипка и обектите на НПП „Шипка – Бузлуджа“, Националния исторически музей и Националната галерия за чуждестранно изкуство. Проблемът за охраната им възникна заради това, че в бюджета на Министерството на културата за 2014 г. не са предвидени средства за охрана и не съществуват резерви, които да позволят осигуряването на необходимия финансов ресурс.

* * * * *

Енински таланти участваха на фестивал в унгарския град Аяк. Младите артистични представителки на НЧ „Братство-1869“ Мария и Тея Боневи участваха в 4-дневния фестивал в унгарския град, след като получили лична покана от кмета на града Миклош Керекеш. Двете момичета изпълниха хумористична сценка „Кака Сийка на сватба в Унгария“ и се превърнаха в една от атракциите на празненствата в град Аяк. Кметът на Аяк Миклош Керекеш също е пожелал да гостува в Казанлък.

Авторът Светлана Савицкая в Казанлък:

ЧОВЕК Е ДОШЪЛ НА ТОЗИ СВЯТ ДА ОБИЧА

Госпожо Савицкая, какви бяха първите Ви впечатления от паметните за Освободителната война места, които посетихте в България?

- В България има 440 паметници от Руско-турската война 1877-1878 година. В Москва – един. Имала съм сълзи, преживявания, но никога не съм заставала на колене пред икони. А тук, аз застанах на колене пред Костницата! В Стара Загора са били унижени хиляди нейни жители... Това толкова силно потресе душата ми, че аз разбрах, че няма как да си тръгна от там, без да направя това. Когато бях тук, в България, обикаляйки историческите места, си мислех за репортажи, за повед в разкази, но когато се прибрах у дома, си помислих, че това може да бъде само роман, при това – роман, сериозен. Роман, който, както после каза Бисер Киров, след Иван Вазов не е писан. Разбрах, че трябва да се напише многопластов роман с основен герой Стара Загора, както ние избрахме, но и роман на цяла България. А като символ на България е избрана младата девойка. В романа тя, както и цяла България, се разболява и е лекувана от руски лекар... Запознах се обстойно с историята на Юлия Вревская. Тя продава имението си и идва в България да помага... Естествено, цяла Русия тогава се е вдигнала, защото България е християнска страна. В романа звучи молитва, която чух в Шипченския храм, псалм на Цар Давид: "...Боже, не позволявай да бъде излъган...!" И това е основната ми мисъл в романа: "Боже, не позволявай да бъде излъган читателят!" Старала съм се да бъде правдива. От една страна е жалко за турците, които гинат, от друга страна – жалко е за българите, които загиват, от трета страна – жалко за руснаците, арменците, гърците, сърбите... Жалко за всички! И в края на романа идва тази мисъл – цитат на наш поет, който казва: "Истината винаги тържествува, но защо после?". Защо после винаги тържествува истината?...

В романа максимално е извадена информация, която е неизвестна там, в Русия... За днешна Русия всички руско-турски войни са едно и също, а аз исках да покажа различната Руско-турска война от 1877-1878-ма година. Опитах да направя това чрез художествените герои, които ние въведохме. Те живеят в едно исторически трагично време, героично време на победи и невероятно, фантастично време на възстановяване на един град, който е бил съвсем унищожен от войната. Ако приемете това чувство в романа, бих била щастлива като автор.

Как е конструиран сюжетът? Какво ново ще намери в него читателят, за когото историческите

събития тук са добре познати?

- Сюжетът се развива именно тук. В Стара Загора, Казанлък, връх Шипка. Когато разгледах Шипка и размислих, си спомних Тибетската книга на мъртвите. Там има много интересна мисъл: „Когато умреш, ще видиш чудовище, което охранява твоя път. Целуни го в неговата отвратителна паст и кажи: „Ти, това съм аз“. Тогава всичко ще рухне и ти няма да полетиш в още едно непаметно съществуване, а ще преминеш на съвсем друго ниво“. Всички книги, и Тибетската книга на мъртвите, и Египетската книга на мъртвите, и славянските

тъплението срещу любовта е престъпление пред целия свят. Това е основната мисъл в романа и сюжетът се роди именно тук. Защото и в Корана е казано да не се убива, но когато в романа се задава въпросът: "Защо се убива, въпреки тези забрани?", отговорът е: "Светът е полудял". Светът е полудял и сега. Той и преди 50, и преди 60 години е бил в същото състояние. Светът постоянно полудява. И за да не повтаря светът постоянно грешката си и да изпада отново в състояние на безпаметност, трябва да се говори за войната. Има хора, които побеждават всички тези препятствия на войната. Такива

Никой не иска това. Искат само онези, които имат пари, за да имат още повече пари. Затова ние, малките хора, които сме долу, в основата на социалната стълбица, писатели от Русия, като Савицкая, пенсионерите от България..., нашите приятели от различните страни, патриоти, всички ние искаме едно и също: Любов, щастие, мир.

А имаше ли нещо, което отпадна от първоначалната идея за романа?

- Ще разкажа нещо интересно. Когато бяхме много малки, като пионери, имахме едни приятели от различни социалистически страни – пишехме си писма. Веднъж

отдавна и силно закодирана. Когато романът беше готов, съвсем случайно ми се обади първият секретар на българското посолство в Москва и ме покани в Гербовата зала на посолството. Те често ме канят. Аз отидох и в този ден там бяха наградени 10 души с Орден „Самарски кръст“. Това е специален орден, учреден за интелигенцията на Русия, която се занимава с изучаването на България. Признателна съм, че получих тази чест, но ние не сме се занимавали с романа заради наградите, а заради резултата.

Имахте ли разговори с представителите на мюсюлманската общност в България, докато подготвяхте романа? И, как мислите, дали хората от различните етноси и вероизповедания биха приели еднакво Вашия роман?

- Да, разбира се. Ние много искаме този роман да се възприеме от мюсюлманската общност. В първата глава на романа в дълбочина се разглежда Коранът. А той, написан 7 века след Библията, повтаря много от моралните ценности в нея. Аз бих искала да подаря на мюсюлманите техния Коран, който те не познават. Ние, като автори, заедно с Любомир, сме открили, дори искаме от този проект да направим художествен филм съвместно: Турция – Русия – България. Още нещо интересно – на Шипка са загинали страшно много евреи. Да, има евреи, които са служили в Руската армия. Аз видях много еврейски фамилии на загинали на Шипка. Какво си изясних? Оказва се, че по това време в Русия е имало следната практика, известна от Суворовското училище: децата от семейства на загинали родители – евреи, бедни евреи, защото богатите са се откупвали, както и деца на цигани, деца от бедните съсловия, са били обучавани 4-5 години за армията, точно както българските деца са били взимани еничари в турската армия. В продължение на обучението си тези евреи са посещавали православни черкви, забравяли са родната си вяра и са получавали фамилии с окончание „ин“. Ако говорим за истината, нека да я кажем до край: Да! Във войната е имало и евреи. В романа има специална глава за евреите в руската армия. Има исторически факти за това, че евреи геройски са защитаваели Шипка. Било е. Във войната е имало също украинци, арменци... Верен е и фактът, че в Стара Загора е унищожено също и турско население – половината от унищоженото население е турско. То също е пострадало. Ние казваме „турско иго“, но турците също са били сред пострадалите. Те са губили деца, пари и прочие. Естествено, българите са пострадали повече.

Диана Рамналиева

Документално-художественият роман на Светлана Савицкая, посветен на Руско-турската освободителна война - „Балканът“, беше представен в Казанлък в навечерието на честването на годишнината от Шипченската епопея.

Книгата излезе първо на руски език в Харков през 2013-та, а през тази година е вече преведена и на български. Романът е написан на основата на проучвания на малко познати документи и разкази на съвременници.

Светлана Савицкая е авторка на 33 книги. Родена е в град Орджоникидзе. Член-кореспондент е на Международната академия по безопасност на околната среда. Първите нейни разкази и стихове се появяват на бял свят през 1978 година. Основател е и председател на руската литературна общност Golden Pen. От 6 години поддържа собствена интернет страница www.skazswet.ru, прокламираща връзките между литературните общности в Сърбия, Германия, Израел, Франция, Украйна, Гърция, САЩ, България и Русия.

Освен в амплото си на писател, авторката Светлана Савицкая е позната и като журналист, бард, преводач от български и сръбски и телевизионен водещ. За творчеството си тя получава „Златното перо на Русия“. Автор е на много детски стихове и песни.

Савицкая бе удостоена с почетен знак на Общински съвет - Стара Загора миналата година, по време на посещение на руска делегация у нас

по повод отбелязването на 136-тата годишнина от боевете за защитата на Стара Загора. Реализацията на идеята за романа, както и цялото проучване на събитията и личностите от онова време, става с помощта на старозагореца Любомир Вълков. Той се свързал със Савицкая с покана към нея за написването на романа. Първоначално руската писателка, автор предимно на детска литература, не била въодушевена от идеята, както сама признава. Но ентусиазмът на Любомир бил неустойимо заразителен и двамата се впуснали в осъществяването на начинанието. Предговорт на романа е написан от певеца-русофил Бисер Киров, който е автор и на песен по този повод. Текстът е на Савицкая.

По време на представянето на книгата в Казанлък срещата с автора премина в приятелски разговор и искрен диалог, в който Савицкая отговори на въпросите на „Трибуна Арсенал“, както и на въпроси от публиката, част от които представяме на читателите на вестника.

В романа е отделено място и на няколко казанлъшки сцени, свързани с местното розопроизводство и бита на населението в региона.

Основна линия в романа е любовта между млад и заможен, интелигентен турски младеж и една българска девойка.

Разговорът протече без преводач.

духовни практики, притчи, много други и в това число – и Ванга, всички казват, че човекът е дошъл на земята, за да обича и да събира знания. Така се роди и идеята: най-важното е любовта! Любовта към своята земя, родина, своята жена. Десетте Божии заповеди казват: „Не убивай, не кради, не прелюбодействай!...“ Значи: „Не престъпвай любовта!“. Прес-

са хората от моя роман. Те възстановяват града си. От там се роди и сюжетът на романа. Когато аз видях в България всички тези кости, куршуми, пушки /а аз никога не гледам филми, когато в тях има оръжие..., защото то руши...! /, аз винаги, като майка, си казвам: „Не бих искала войната да се случва!“. Както и сега не искам бомби да летят над Донецк.

моята сестра получи писмо от България. В него имаше фотография на Шипка. Запомних го завинаги, а когато бях за пръв път в България, разбрах за средствата, дадени от Граф Игнатиев и Олга Скобелева. Сестра ми също се казва Олга. Аз взех за нея точно такава фотография от България – Шипка. И тя страхотно се зарадва. Българо-руската дружба е много

ХРИСТО ГЪДЕВ

Майсторът, който постави лъва и буквите на Шипка

Детски велосипед на 3 колела носи златен медал на Гъдев от Първия мострен панаир в Пловдив

И пак е август. И пак изкачваме Шипка. Кой с деца, кой с внуци, кой с половинки. Всеки със своя си мотив, но и с онзи скрит или изваден на показ копнеж – да покажем, че сме българи, горди наследници на славно минало. И спорно настояще. Славно, защото малцина сега знаят за онези неовицали историческите буквари герои, но със сигурност, без чиято диря историята ни днес щеше да е по-инаква.

Колцина са тези, които знаят имената, освен професионално ангажираните, на строителите на Паметника на Шипка, на местните родолюбци, дали своя принос за построяването му.

Фамилията Гъдеви

за повечето казанлъчани е преди всичко свързана с името на дългогодишния директор на казанлъшкия Механотехникум Христо Гъдев, дал стотици кадри на българското машиностроене, отгледал поколения казанлъшки машиностроители, поставили основите на местната индустрия.

Но колко от тях знаят, че всъщност тази именита шипченска фамилия завинаги е оставила името си там, горе, на Паметника на свободата. И дирята се види отдалеч.

За участието на шипченци в построяването на Паметника на свободата

по-подробна информация откриваме в книгата „Шипченци“ на Георги Георгиев, член на Съюза на българските журналисти и Съюза на българските писатели, описал с родолюбиво чувство и гордост много личности, дали в годините облика на Шипка, като едно селище с богата история и културни традиции.

Друг достоверен извор са скромните и сърдечни

Дафина и Христо Гъдеви, известни в Казанлък и Шипка

на поколения с това, че Христо Гъдев е бил директор на Техникума по механика „Цвятко Радойнов“ /сега ПГ „Иван Хаджиенов“/ и отдал 30 години от живота си за издигането на това учебно заведение и образование на хиляди бъдещи инженери и работници. Не случайно е почетен гражданин на Казанлък! А съпругата му Дафина Гъдева – учител по физкултура, заслужил майстор на спорта и три десетилетия председател на Клуба на алпинистите в Казанлък. Живот, живян в разбирателство и труд!

С примера на техните родители и дух, предаден на следващите поколения.

Защо споменавам това достолепно семейство с много Христо Гъдевици във време-

чество е цяла революция в производството на ножове и ножчета – основен поминък на доста семейства в Шипка по онова време. Прекарвали и телефон до електроцентралата.

На първия мострен панаир в Пловдив спечелил златен медал за представеното от него детско велосипедче с три колела.

Той е първият, който е купил киноапарат и прожектирал неми филми.

Животът и трудово-творческият път на Христо Гъдев потвърждават мисълта, че придобита диплома за образование не винаги гарантира добър специалист, както и липсата ѝ не може да предвиди какви широти могат да се открият пред самообразоващия се и любознателен човек, който не спира да се интересува и прилага в практиката всичко ново и напредничащо.

Умът и устремът на такъв човек не познават граници.

През 1924 г. се обявява конкурс за разработване на конкретен проект за строителството на монумента.

След време се решава да се започне и се изгради по проекта на архитекта Атанас Донков и скулптора Александър Андреев. Грубото строителство е завършено от август 1926 г. до 1929 г., но поради липса на средства довършителните работи се проточват до 1934 г.

Официалното откриване на Паметника на свободата става на 26 август 1934г. – преди 80 години от цар Борис III.

Христо Гъдев взема дейно участие от самото начало. На 26 август 1926 г. започва строителството.

Построяването на паметника на връх Шипка е изпитание за строителите, част от които не издържат на трудностите и се отказват. Пясък се носи от с. Енина, по стръмните пътеки се изкачва вар и цимент. На всичкото отгоре магарето, с което са качвали хляб и вода на строителите, може би примамено от аромата на хляба, изляло чертежите на паметника – трагикомична история! А после мечка-стръвница изляла него. Така говори мълвата.

Сред голямата група шипченци, наети за монтажа на 10-тонния лъв, са Бончо Чавдаров и Къньо Картунов. В кухнята на това огромно животно могат да се съберат 16-17 души.

Но след като

Шипченецът Христо Гъдев е спечелил търга за монтирането му,

върщане назад няма. Буквите за надписите от трите страни са високи по метър и половина, но вече 80 години се вижда къде са били най-жестоките боеве – Шипка, Шейново и Стара Загора.

Лъвът е бронзов, всяка негова част е тежка и за скрепването е изработено солидно дървено скеле. Отделните му части се монтират към метална конструкция във вътрешността на лъва – и без заварки, само с болтове, дълбоко забити. Дебела медна ламарина запълва фугите, после изпилени от монтажниците. Вързани с въжета през кръста, тъй като времето на върха се променя за минути от хубаво към лошо.

Суровите атмосферни условия не попречили на майстора да изработи облицовките

за трудностите, но и за удовлетворението от добре свършената работа!

След години, на 20 август 1941 г., Военното министерство на България обявило конкурс за ремонт на паметника.

Христо Гъдев в писмо-оферта пише: „Готов съм да извърша ремонта при следните условия: Задължавам се за моя сметка да построя дървено скеле.

Всички нови работи се задължавам да извърша, без да ми се дава за това каквото и да е възнаграждение.

Задължавам се да прегледам в какво положение се намират прикрепящите части на бронзовия лъв на паметника и безплатно да отстраня евентуалните конструктивни дефекти по него“.

Изброява в 14 точки новите работи, изрежда и ремонтите и тяхната цена. И отсича като истински майстор, който си разбира от работата и

на площадките, закрепени с анкерни болтове с гайки от месинг, които ръчно са забити в каменните зидове. Зимите на Шипка са още по-свирици и всичко трябва да е солидно.

Христо Гъдев е направил и ръчно кованите свещници и полилеи

вътре в Паметника на свободата по първия проект.

Известни са имената на шипченците, които през 1926 година се включват в решителния етап на строежа – Христо Косеков, Христо Тъпанов и синовете му Тотьо и Стефан, Теньо Тъпанов, Тодор Милушев, Дончо Арнаудов, Доньо Гунев, Къньо Крачанов, Мильо Баев, Теньо и Тенчо Хаджистойкови, Кънчо Кавръков, Стефан Гърбатулов, Христо Миков, Никола Стоянов, Петър Манолов и други.

Техните потомци вероятно помнят и преразказват спомените на своите деди

гарантира за качеството на свършената работа: „Срокът за завършване е 45 дни от деня на съобщението, че на мен се възлага този ремонт“.

Министерството на войната възлага на Христо Гъдев ремонтно-възстановителните работи

с писмо № 8603 от 15 септември 1941 г.

Христо Гъдев живял до 18 февруари 1968 г. Живот, изпълнен с много труд и майсторство, изобретения, работа в полза на обществото, но и с грижа за семейството.

Лина Узунова,
бивш служител
в Изчислителния център на
„Арсенал“ АД

Редакцията на „Трибуна Арсенал“
изказва огромната си благодарност
за съпричастното и сърцатото
отношение на Лина по темата и
списването на този брой.

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55